

[Ib Thyregod.]

i at finde politiske retningslinjer for bevarelse af vesterlandsk kultur og formulere dem, så ungdommen forstod det.

Såvel herhjemme som i udlandet har man set ekstraparlamentariske eller udenomsparlamentariske aktioner, som ud fra et demokratisk synspunkt er yderst betænkelige. Forbindelsen til velfærdssamfundet er vel nærliggende, men der bør også nævnes de lange linjer, der er mellem befolkningen og de folkevalgte, derunder folketingets medlemmer, og det bør også for politikere give anledning til overvejelse. At ungdommen viser interesse for politiske spørgsmål, derunder også udenrigspolitiske spørgsmål, kan kun være tilfredsstillende for os alle, men vold og selvtægt kan ikke anerkendes som demokratiske midler.

Ud over Vietnamdemonstrationen vil jeg gerne nævne den aktion, der for nylig blev gennemført af en lille gruppe af de psykologestuderende. For de studerende som helhed er det betænkeligt, og man burde nok fra denne gruppes side have overvejet det indtryk, en sådan aktion vil gøre på den øvrige del af befolkningen. De studerende har til løsning af de mange påtrængende opgaver også med hensyn til universitetsuddannelsen behov for sympati fra de øvrige befolkningsgrupper.

Om Vietnamdemonstrationen gælder også, at et lille mindretal ødelagde det for de øvrige, fredelige deltagere. Men voldsaktionen var forberedt på forhånd med brosten og på anden måde, og talerne og ledelsen kan ikke fritages for at bære ansvar herfor. Det var utvivlsomt nødvendigt, at politiet greb ind, men om andre metoder, f. eks. vandkanoner, fremtidig bør anvendes, kan vel overvejes. For fremtiden bør det også sikres, at urostifterne drages til ansvar erstatningsmæssigt. Det er ganske urimeligt, at statskassen gennem udenrigsministeriet alene skal dække de skader, som på denne måde opstår.

Episoderne ved demonstrationen er blevet beskrevet med stor ensidighed. På gågaden Strøget så man for nylig en række fotografier udstillet af unge, men de forestillede alle kun tilskadekomne demonstranter. Ingen fotografier af politifolk, der kom til skade, ingen af demonstranter, der øvede vold mod ambassaden eller på anden måde. Vi husker også alle det bekendte fotografi af en tilska-

dekommen — det er allerede blevet nævnt — der blev misbrugt over for offentligheden.

Alvorligere end dette er det imidlertid, at også et medlem af folketinget, fru Lene Christensen, på en yderst ensidig måde rejser spørgsmålet. Når fru Lene Christensen talte, som hun for nylig gjorde det her i folkettinget, om gennemprygling af demonstranter, som vi var vidne til den 27. april, og at dette ikke tjener til at bevare respekten for det danske politi, er det jo en mangel på objektivitet, som vi heldigvis sjældent træffer. Af et interview, som jeg for nylig har læst, med fru Lene Christensen forstod jeg, at det var af betydning for hende, at det var en socialdemokrat og ikke en venstresocialist, der rejste spørgsmålet, men også for de nyvalgte folketingsmedlemmer gælder det, at lidt besindighed ikke er af vejen.

Jeg kan derimod være helt enig i de synspunkter, som hr. Per Hækkerup den 1. maj i år ved et møde gav udtryk for vedrørende demonstrationen, om betydningen af fredelige demonstrationer, og i de synspunkter, han fremdrog vedrørende det vagtværn, som jeg senere skal komme tilbage til.

Jeg er også enig i de synspunkter, som hr. K. Axel Nielsen i dag har anført vedrørende demonstrationsspørgsmålet.

Hr. Poul Dam har på en noget ensidig måde behandlet de spørgsmål, som vi her drøfter. Jeg skal blot nævne en enkelt ting, nemlig dette, at hr. Poul Dam mente, at det måtte betragtes som et sygdomstegn, at der kun var kommet få klager over politiet ved den pågældende lejlighed. Jeg tror, at hvis der var kommet mange klager over politiet ved den pågældende lejlighed, så ville det også være blevet betragtet som et sygdomstegn. Nu har vi kun fået ganske få klager, og nu bliver også dette betragtet som et sygdomstegn. Jeg tror, vi med disse synspunkter kommer lidt for langt ud; det, som må være det afgørende, er det, som foreligger for myndighederne, nemlig at der kun i to tilfælde har været klaget over politiet, og at der intet erstatningskrav er blevet rejst.

Formålet med de voldelige aktioner er efter min opfattelse at skabe mistillid til autoriteterne og særlig til politiet, til domstolene og til folketinget. Og hertil tjener i særlig grad omtale af demonstrationer eller af disse aktioner i presse, radio og fjernsyn. Netop derfor bør man fra disses side, såvel